

Dhaulágiri,
8 167 m n. m.

EXPEDICE DHAULÁGIRI

Na sedmý nejvyšší vrchol světa mě přibrala čtyřčlenná expedice ve složení **Libor Uher, Petr Mašek, Tomáš Petreček a Marek Novotný**, doprovázená lékařem Radomírem Maráčkem, televizním štábem a třemi dalšími trekaři.

Odjžděla jsem s 56 vlastními kily a třinácti dalšími v batohu.

Dvě jsem tam nechala, batoh se vracel o pět těžší. Na fotce jsem ta vlevo.

Tlukot srdce přebíjí poblázněný dech. Nestíhám se kochat. **Jsem tři kilometry pod špičkou Dhaulágiri, sedmé nejvyšší hory světa.** Přesto si připadám na vrcholu.

ZAKÁZANÉ KRAJ

LOVSTVÍ

AUTORKU OBLEKA FIRMA ADIDAS.

Zdála se mi malá. Menší než jindy. Hromádka věcí, které jsem si s sebou sbalila do Himálaje. Nechci, aby si kluci řekli, že jsem praštěná ženská a táhnu s sebou tunu blbin. To bylo naposledy, kdy jsem přemýšlela nad tím, co si kdokoli z desetičlenné party chlapů, s nimiž jsem měla strávit tři týdny, o mně pomyslí.

Pocit, že jsem vetřelec v sukni, silně narůstal, i když to nikdo nebyl schopný vyslovit nahlas. Ale zmizel. Možná ve chvíli, kdy jsem klukům pomáhala přebalit v Káthmándú sudy s vybavením nebo když jsem popáté za sebou nandávala vajíčka k snídani a ve vlasech jsem měla peří ze spacáku stejně jako oni. Už jsem nebyla ta voňavá bruneta z civilizace, ale jen Jana, která jednoho z vrcholových horolezců vystřídala ve stanové latrině krátce poté, co tam zanechal svou ne příliš pevnou stolicí v barvě curry, nejvýraznější přísady předchozí večere.

SMYSLNÍCI SMYSLNÍ

Evropské návyky musely stranou. Svačit, večeret, spát a snít v jedné sadě oblečení? Jasně. Holit si nohy? Neexistuje. „A pokud chceš, můžeš k potoku, ale když přijdou osli, dej jim přednost, musí se napít.“

Svléknout se u termálních pramenů před celou posádkou a dvěma usměvavými Nepálkami. Ale jo. Mávat na sebe mezi šutry toaletním papírem a hlásit si, kde kdo byl a kam tím pádem už nechodit na velkou? I to se dá. Stejně jako horká koupel v laboru, kde se na dně bojí tři deci horké vody. A spousty dvojsmyslných poznámek. „Neřekla bych, jak moc budu myslet na sex,“ prohodila jsem u jednoho z vynikajících jídel... Cinkly přibory. Chlapi na to mají právo myslet a já ne? Probrali jsme to hned a pak i na cestě džunglí, kde rostly bambusy a kvetly lesní jahody. Stejně téma znělo na prvním sněhu ve třech tisících metrech, kam Libor Uher vyšel s písní Smyslňáci smyslňáci z filmového Trháku. Mluvili jsme i při výstupu, při němž

1 **PŘÍPRAVA.**
Balení a poslední kontrola věcí.

šerpové se čtyřiceti kily na zádech v pauzách kouřili balené cigarety. A já si kromě pikantních historek vyslechla mimo jiné i ty nejkrásnější poklony manželkám a dětem.

Nikdo z nich si totiž na nic nehrál. Osvobozující pocit. Navíc mi nebylo zle, nic mě nebolelo, měla jsem co jíst, kde spát a uměla jsem se zahřát. Všechno ostatní byl příjemný nadstandard. Pohodu mírně narušil pochod do „sushi campu“, tedy tábora pojmenovaného po japonské výpravě.

Začal srážem. Jeden z nosičů dokonce natáhl lano, aby se ho výprava mohla přidržovat a nepropadla se o desítky metrů dolů. „Tenhle fix má spíš psychologickou funkci,“ ozval se doktor. A bylo hůř. Z ledovců se nám před očima začaly odlamovat kameny. Jeden si na mě počkal. Ucítila jsem štipnutí na pravé noze. Nevšimla jsem si ho. Hodinu. Pak mě začalo brnět celé chodidlo. Vytáhla jsem nohavici a zjistila, že mi z pěticentimetrové díry v lýtku hrčí krev. Dech se zrychlil tím, jak jsem se začala

Šerpové se čtyřiceti kily na zádech v pauzách kouřili balené cigarety.

bát dalšího zranění. Po ošetření jsem si jen vyslechla, že přece „každý pes má natržené ucho“.

Do základního tábora pod Dhaulágiri jsem následující den došla po svých, i když jsem ráno pajdala jak střelená srna. Na zasyčející čůrek krve jsem si nevzpomněla ani ve chvíli, kdy jsem poskakovala u čortenu. „Nedovolil bych si to neudělat,“ prohodil Libor, když vysvětloval, proč se stavbou tradičního pomníku klaní místním bohům. U dvoumetrové věže, nad níž ve větru vlála česká vlajka, později lama pronesl modlitbu a požehnal všem našim osobním věcem. Cepínům, mačkám, ale i snubním prstenům, rodinným fotkám a i hráčkoví pro štěstí. Poprvé jsem schovávala slzy za sluneční brýle.

Podruhé to bylo ještě o fous horší. Bylo ráno, slunce nás ještě nestihlo zahřát a kluci se chystali k první vynáše. Každému z nich jsem dala pusku na cestu a nakázala mu, ať se hlavně vrátí. Líbala jsem je za jejich ženy. Myšlenka, že je už nikdy nemusím potkat, mě vyděsila, a i když jsem ji chtěla potlačit,

pořád se vynořovala. Kluci se zmenšovali v dálce. Měřili dva metry, pak jen milimetr. Naše cesty se po dvou týdnech rozdělily.

Viděla jsem je o hodinu později, kdy jsme začali stoupat na hřeben. Zatímco oni se šplhali na kopec, my ho začali obcházet. V den, kdy mi bylo nejhůř. Mimo cyklus jsem začala krvácet, což byla patrně má reakce na nadmořskou výšku. Myslela jsem, že to nezvládnou. Píchal mě v zádech a měla jsem křeče v břiše, a to nás čekal výstup k 5 400 metrů. Člověk se musí spoléhat jen sám na sebe. Ale: skupina je silná tak, jak silný je její nejslabší článek s tím, že psychická pohoda je polovina úspěchu. Kluci to pochopili, sebrali mi batoh a já šla nalehko. Starosti jsem hodila za hlavu, zmátořila se a za dvě hodiny se sesypal jeden z nejsilnějších chlapů. Šprajcnul se, že dál nejde a že to nezvládne. I on přišel o batoh. Společně jsme všichni dorazili do nejhlubšího údolí a přečkali nejmrazivější noc, kdy digitálky ukázaly dvanáct pod nulou.

